

Трийсет и първа глава

Миро и Драгица довършват вечерята си. Инко Нитс е застанал пред големия прозрачен екран и постоянно го докосва, работи нещо на компютъра.

- Открих в земната мрежа някои неща, които ще ви заинтересуват – казва Инко Нитс на Миро и Драгица.

Миро допива чаша със сок и пита:

- Какво е то?

- Има много твърдения, че сме добронамерени извънземни – Инко Нитс сочи някаква уеб страница.

- Е-е, такива съм ги чел! - пренебрежително махва с ръка Миро. - И какви доказателства предлагат?

- Доказателствата са сякаш някой е чел книгите, които е писал игумена – отговаря Инко Нитс. - Ето, виж. Тук се говори за място Лонгадом.

- Той навсякъде пише Ранкодом – казва Миро.

- Отначало, да, защото все още не е схващал добре артикулацията – обяснява Инко Нитс.

- Добре, де – вдига рамене Миро. - И какво толкова интересно видя?

- Описана е планетата и двете близки планети, населени с влечугоподобни. - преразказва Инко Нитс. - Говори се за великански същества, които са живели преди нас. След това се разказва как планетата е населена с хора, преминали през пространствена врата, как изградили цивилизация и как накрая дошли влечугоподобните и започнали да ги използват за източници на биоенергия.

- Това е фантастичен разказ – поглежда Миро към екрана. - Всеки може да си измисли такава история.

- Не всеки – не се съгласява Инко Нитс. - Има

подробности, които няма как да знае един земен жител.

- И кой е писал това? - пита Миро.

- Явно е псевдоним – отговаря Инко Нитс. - Има само едно име, Бърджанин.

- А-а, тоя го знам! - обажда се Драгица. - През войната се подвизаваше и от трите страни. Ту при едните, ту при другите, ту при третите. Не знам сега къде е, но е голям пунтьор. Приказва като теб.

- Какво искаш да кажеш? - сепва се Инко Нитс.

- Ами все едно ти приказваш – обяснява Драгица.

- По-точно? - пита Инко Нитс.

- Това е най-точното – казва Драгица. - Ако го чуеш, и не го гледаш, ще си помислиш, че ти говориш.

- Гласа ми или? - продължава да разпитва Инко Нитс.

- Ами, като се замисля, май си приличате – Драгица го гледа изпитателно. - Ти май знаеш нещо?

- Не, нищо не знам за него – казва Инко Нитс. - Сега за пръв път срещам името му.

- Това не му е истинското име – Драгица е категорична. - Всъщност, никой не знае истинското му име. По време на войната разправяше, че лоши извънземни са разпалили войната. Всички, разбира се му се подиграваха. Но го търпяха, защото можеше много неща.

- Какви неща? - чуди се Инко Нитс.

- Такива, каквито никой тогава не можеше да си обясни как стават – обяснява Драгица. - Винаги познаваше кога ще ни нападнат и затова никога не ни изненадаха.

Поне докато беше при нас. После се прехвърли към другите, после към третите.

- Как е познавал? - пита Инко Нитс.

- Ами така – казва Драгица. - Казва, след половин час ще ни нападнат, да речем от запад, еди колко си души,

с еди какво си оръжие. И ние се приготвихме, ей така, за майтап. И то става. Един, два, пет, десет и повече пъти. Тогава изобщо не му слушах приказките. Все едно и също разправяше, ама кой да го слуша!

- Не можеш ли да си спомниш какво е разправял? - продължава да се интересува Инко Нитс.

- Убий ме, не мога – отсича Драгица. - Ти помниш ли какво си сънувал, когато се събудиш?

- Да – Инко Нитс е категоричен.

- И можеш с подробности да разкажеш съня си? - пита Драгица.

- Да – потвърждава Инко Нитс.

- Bravo! - пляска с ръце Драгица. - Ти си бил голяма работа! А аз изобщо не се сещам какво съм сънувала. Понякога остава някакво усещане и смътно си спомням нещо, което далечно напомня на онова, което съм видяла на сън.

- И как знаеш, че само далечно напомня? - пита я Инко Нитс.

- Не че знам със сигурност – обяснява Драгица. - Имам такова усещане. Друг път пак ми се случва да имам такова усещане и си мисля че някои сънища ми се повтарят. Но нищо особено не си спомням. Няма сюжет, няма детайли, нищо, за което да се захвана.

- Е-е, ти си тежък случай – намесва се Миро. - Аз като сънувам, мога да ти разкажа цял роман.

- Ами що не напишеш роман от сънищата си? - засяга се Драгица. - Само си мислиш, че си спомняш нещо. Когато се събудиш въображението ти проработва и започваш да си въобразяваш, че си спомняш съня.

- Не се карайте – прекъсва я Инко Нитс. - Това е неразрешим спор. Но аз трябва да откроя тоя Бърджанин (планинец).

- Няма да е лесно. - казва Драгица. - След войната петнайсет години никой не го е виждал.

- След като има сайт и публикува, значи се намира някъде – разсъждава Инко Нитс.

- Ами тогава го намери – вдига рамене Драгица.

- Опитах се, но всеки път редактира сайта си от различен IP адрес, от всички краища на Земята.- обяснява Инко Нитс. - Явно използва фалшиви адреси.

- И кога успя да провериш, ако току-що си срещнал името? - ехидно подхвърля Миро.

- Веднага, щом прочетох това нещо – казва Инко Нитс.

- Тогава си гений – продължава Миро в същия тон.

- Има си програми за тази цел – спокойно отговаря Инко Нитс. - Нашият софтуер е много добър и разбива земните пароли за съвсем кратко време. Разбира се, зависи от дължината им. Но този е използвал съвсем кратка парола.

- И каква е тя? - пита Миро.

- Драгица – казва Инко Нитс.

- Какво Драгица? - пита пак Миро.

- Драгица е паролата – отговаря му Инко Нитс.

- Че аз дори не съм разговаряла с него! - вика

Драгица.

- Може да е някоя друга – прави предположение Инко Нитс.

- Май няма да е друга – обажда се Миро. - Ти май започна като Инко Нитс.

- Какво като Инко Нитс? - скача Драгица.

- Ами да послъгваш – казва Миро.

- Ти какво се опитваш да кажеш? - ядосва се

Драгица. - Искаш да кажеш, че съм лъжлива като Инко Нитс?

- Защо пак намесвате името ми? - недоволства Инко Нитс.

- Защото си тук и чуваш – спокойно отговаря Миро.

- Ако не беше тук и не беше чул, нямаше да разбереш, че името ти е замесено в скандал заради лъжи.

- Добре, колко пъти да се извинявам? - пита Инко Нитс.

- ОК – казва Миро. - Спирам. Та Драгица да се напругне малко и да си спомни дали не е разговаряла с този тип.

- Ти май взе да ревнуваш? - започва да се смее Драгица. - Е добре, де. Падаше си по мен, ама не смееше много да се приближава, защото знаеше, че един пълнител не му мърда, ако се опита да прави нещо.

- Тогава и аз да се пазя – казва Миро.

- Не се прави на жертва – пренебрежително казва Драгица. - Доста се приближи и не изпразних калашник в тебе.

- Ако открием този Бърджанин, ще разберам много неща – казва Инко Нитс. - Предполагам, че не само си е падал по Драгица.

- Какво искаш да кажеш? - пита Миро.

- Прочети внимателно писанията му – Инко Нитс сочи екрана и излиза от стаята.

